

דורון פולק:

„החלום הוא שיחזירו לנו את השטיח!“

הקטע הבא נראה TOO GOOD TO BE TRUE. אבל תקראו בעצמכם ותשפטו אם באמת יכולה קבוצת אנשים בתל-אביב 1984 לעשות תיאטרון ולהופיע בפני קהל. ללא רצון להרוויח מזה כסף ואפילו ללא חלומות של להתגלות ולעבור לתיאטרון מימסדי. קבוצת „טרר“ היא קבוצה של שמונה אנשים. הנפגשים פעמיים בשבוע בתל-אביב. מחברים בעצמם מיצגים. עושים תפאורות. כותבים דיאלוגים. עושים חזרות ובסוף מופיעים בפני מי שרוצה ליהנות איתם. יוזם הרעיון והרוח החיה של העניין הוא דורון פולק. תקציבאי במשרד-פירסום. נשוי ואב לשניים. שאלתי אותו איזה אנשים הוא הצליח לארגן סביבו שיסכימו לעבוד בחינם. רק בשביל הכסף.

יש לנו שרי, שהיא פקידה, שמוליך. שהוא סטודנט ועורכי-כת. אבנר, שהוא כוורן בנס-ציונה ומלפני שבוע הוא גם אבא. יש אודליה, שהיא תלמידת תיכון. רינה, שהיא אם לשלושה מיבנה וישראל, שהוא משהו בחקלאות. מרחובות.

● **מה כבר הספקתם לעשות ביחד?**
עשינו חמישה מיצגים. שאתם הצגנו בפסטיבל ישראל בירושלים. בפסטיבל עכו. כיום הסטודנט. בהופעה בעיזכרם ובהרבה מקומות אחרים.

● **ומאף אחד לא ביקשתם כסף בשביל ההופעה?**
הם לא ביקשו מאיתנו. אז גם אנחנו לא ביקשנו מהם.

● **מי משלם עבור החומרים, שאתם משתמשים בהם ועבור הסטודיו, שבו אתם מתאמנים?**
חומרים כל אחד מביא מהבית שלו. את הסטודיו משלמים כולם ביחד מהמשכורות שלהם.

● **תשיב יד על הלב ותגיד לי: אין לכם חלומות להתפרסם ולהיות שחקנים?**
מלבד אחד שאני לא אחראי לרצונות שלו. אף אחד מאיתנו לא רוצה כלום. רק להפגש ולעשות כסף ולהשתולל ולהרגיש שאנחנו עושים משהו שמאוד מוצא חן בעינינו.

● **אם מחר בבוקר יגלו אותך ואת חבריך ויציעו לך לעבור ל„הבומה“ — תסרבו?**
כמו שנראה התיאטרון המימסדי בארץ — זה פשוט לא מעניין אותנו.

● **תסלח לי שאני לוחצת. אבל בכל זאת, יש איזה חלום?**
שיחזירו לנו את השטיח שגנבו לנו מהאוטו, כי בלי שטיח נורא קשה להתאמן על הריצפה בחורף.

ליבת קימחי:

„אולי, אולי, אולי יעשו לנו תקליט!“

מדי שנה נערכת בארץ תחרות נגנים צעירים. המנגנים מוסיקה ישראלית מקורית. התחרות מתוחה לילדים-נגנים מגיל 12. בתחרות השנתית, שנערכה בשבוע שעבר, באולם „מקא“ בירושלים, זכתה ציון לשבח הצלנית הצעירה מאוד ליבת קימחי. בת ה-9. למי שרואה את ליבת הקטנה, אין ספק שהיא לא הצליחה לרמות את השופטים בעניין גילה. איך הגעת לתחרות הזאת. שאלתי את ליבת.

נועם שריף שמכיר אותי ואת אחי, גור, כתב לשנינו יצירה מיוחדת הנקראת ליגור. אחי בן ה-16 מנגן על ויולה ואני מנגנת על צ'לו. בעצם תפסתי טרמפ על אחי ויחד נכנסנו לתחרות.

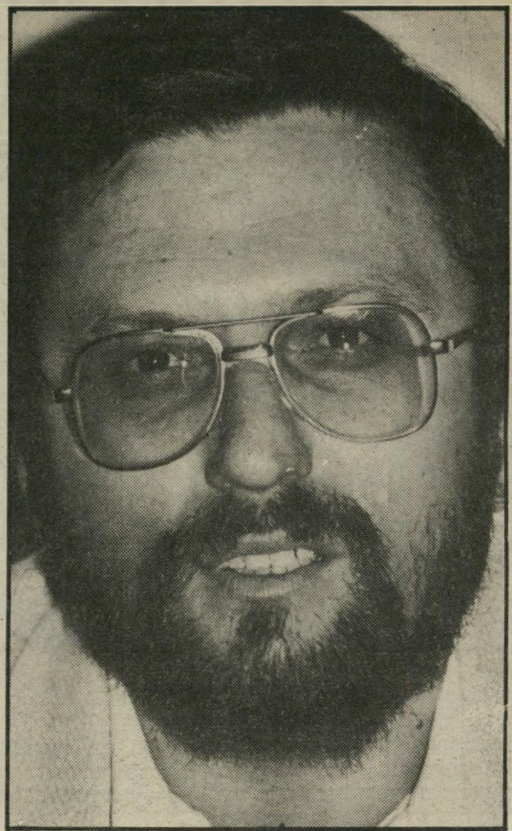
● **מתי התחלתם להתאמן לתחרות?**
לפני למעלה מחודש.

● **על מה היית צריכה לוותר בחודש הזה כדי להיות מוכנה?**
הפסדתי את שעורי הפסנתר שאני בררר כלל מקבלת והפסדתי כמה ימילימודים בבית-הספר.

● **ומה עם משחקים וחברות?**
לזה אין לי זמן גם באופן רגיל. אני ילדה מאוד עסוקה. בית-ספר, שעורים, פעמיים בשבוע שיעור בפסנתר, עוד פעם או פעמיים בשבוע שיעור בצ'לו ואחר כך נגינה בבית כל יום.

● **כדאי כל העניין הזה?**
לדעתי, כן. אני אוהבת לנגן ובמיוחד, כשיש איזה תחרות באופק, אני נכנסת למתח. יש למה לצפות.

● **לא התאכזבתם שלא קיבלתם את הפרס הראשון?**
מה פתאום? קיבלנו תעודות וגם חמישים אלף שקל וניגנו בקונצרט שהוקלט לרדיו ואולי, אולי, אולי יעשו לנו גם תקליט. זה לא מספיק?

מנחם דותן:

„מילאנו טופס וניחשנו מיספר אחד בלבד!“

כל יום מספרים לי ברדיו ובטלוויזיה, שצריך למלא טופס ולוטר ולקנות מפעל-הפיס. עוד לא עשיתי את זה. אבל אם הם ימשיכו. אולי אשתכנע. רבים אחרים כבר השתכנעו. המצב הכלכלי קשה. הפרסים הם גדולים והעם רוצה לחיות בתקווה. אין בעיה עם אלה שקונים כרטיס-פיס אחד או ממלאים טופס לוטר אחד. אבל מה עם אלה שמשקיעים אלפי ומאות אלפי שקלים מדי שבוע? איפה ההבדל בין הגרלה לסתם הימורים. שאלתי את דובר מפעל-הפיס מנחם דותן.

אנחנו לא מעוניינים שאנשים יקנו 20 כרטיסים. ואכן רוב העם לא עושה כך. מדי פעם, כשיש פרס גדול במיוחד, יותר אנשים קונים והם משקיעים יותר כסף. אבל אלה המגזימים הם מיעוט מכוסל.

● **איך אתה יודע את זה?**
אנחנו מקיימים סקרים ומעמיקים. אני יכול לומר לך איפה וכמה קונים. הטלוויזיה והעיתונות מחפשים את המיקרים הרמתיים. ופה ושם הם מגלים אב ל-7 ילדים שהשקיעו סכום גדול. ועושים ממנו סיפור. אבל בפירוט. לא זאת התמונה. אנחנו מקבלים מדי שבוע כ-400 אלף טפסים של לוטר ורובם המכריע הם טפסים רגילים.

● **כמה מתוך הכסף שנכנס הך קניית הטפסים, הולך לפרסים?**
מבין 110 מפעלי ההגרלות הממלכתיים בעולם. אנחנו הנדיבים ביותר. 51% מהכרטיס חוזר בפרסים. השאר, כידוע, הולך לקידום החינוך והבריאות.

● **אני מבינה שהפסקתם להעסיק משרד-פירסום. מדוע?**
רכשנו נסיון בפירסום והקמנו יחידת-פירסום עצמאית. את כל הכסף שנחסוך מהטיפול העצמי, נכניס לפירסום עצמו. כי במיתון צריך לפרסם יותר ולא פחות.

● **אתה קונה פיס וממלא לוטר?**
יש לי מנוי לפיס. לוטר אני ממלא לפעמים. לא מזמן, כשכסום הפרס היה גדול במיוחד, החלטנו גרוען גדות. אני והמזכירה להרביץ ניושי-ענק. מילאנו טופס וניחשנו מספר אחר בלבד.